

duszu Ziemi, opłaty elektryfikacyjnej, równoważnika pieniężnego za zaległe dostawy obowiązkowe, należności scalonych oraz składek na rzecz Państwowego Zakładu Ubezpieczeń za obowiązkowe ubezpieczenia majątkowe.

2. Dodatkowe środki mogą być przyznane tylko w tych gromadach, w których wykonano roczne zadania finansowe w zakresie ściągania zaległości i należności bieżących łącznie z tytułów wymienionych w ust. 1.

3. Dodatkowe środki przeznacza się na realizację czynów społecznych.

§ 2. 1. Dodatkowe środki (§ 1 ust. 1) będą przyznawane w trybie art. 33 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. Nr 45, poz. 221) raz w roku za wyniki wykonania zadań finansowych roku poprzedniego; po raz pierwszy będą one przyznane w 1963 r. za wyniki wykonania zadań 1962 r.

2. Szczegółowe zasady i tryb przyznawania dodatkowych środków na realizację czynów społecznych ustali Minister Finansów.

§ 3. 1. Dodatkowe środki (§ 1 ust. 1) nie wykorzystane w ciągu roku, w którym zostały przydzielone, przechodzą w nadwyżce budżetu gromadzkiej rady narodowej na rok następny.

2. Prezydium gromadzkiej rady narodowej we wnioskach o wykorzystanie nadwyżki budżetowej powinny zaplanować kredyty na realizację czynów społecznych w wysokości nie mniejszej niż suma nie wykorzystanych środków dodatkowych (ust. 1).

§ 4. 1. Uruchomienie dla gromady środków z rezerwy na realizację czynów społecznych, ustalonej w budżecie powiatowym zgodnie z § 11 uchwały nr 366 Rady Ministrów z dnia 20 września 1961 r. w sprawie czynów społecznych oraz pomocy Państwa w ich organizowaniu i realizacji (Monitor Polski Nr 80, poz. 333), uzależnia się, począwszy od roku 1963, od stopnia wykonania w gromadzie zadań finansowych za rok poprzedni (§ 1 ust. 2).

2. Środki, o których mowa w ust. 1, uruchamia się w pełnej wysokości, jeżeli zadania finansowe zostały wykonane w całości, a także w przypadkach, gdy prezydium powiatowej rady narodowej stwierdzi, że niepełne wykonanie zadań nastąpiło z przyczyn niezależnych od wykonawców. W innych przypadkach prezydium powiatowej rady narodowej powinno odpowiednio ograniczyć wysokość uruchamianych środków, a jeżeli wykonanie zadań finansowych w bieżącym okresie budżetowym w porównaniu z rokiem poprzednim w gromadzie posiadającej zaległości nie ulega wydatnej poprawie, prezydium nie uruchomi środków na realizację czynów społecznych.

§ 5. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Finansów oraz prezydium rad narodowych.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że dodatkowe środki określone w § 1 ust. 1 obliczane będą od kwot zaległości zrealizowanych począwszy od dnia 1 stycznia 1962 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

112

UCHWAŁA Nr 82 RADY MINISTRÓW

z dnia 15 marca 1962 r.

w sprawie odznaki „10 Lat w Służbie Narodu”.

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Ustanowioną w 1954 r. odznaką „10 Lat w Służbie Narodu” nadaje się:

- funkcjonariuszom Milicji Obywatelskiej,
- podoficerom i oficerom wojsk wewnętrznych,
- pracownikom cywilnym resortu spraw wewnętrznych,

którzy w okresie co najmniej 10-letniej służby (pracy) w resorcie spraw wewnętrznych wyróżnili się w ochronie spokoju, porządku i bezpieczeństwa publicznego.

2. Na tych samych zasadach odznaka „10 Lat w Służbie Narodu” może być nadawana członkom Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej.

§ 2. Odznakę „10 Lat w Służbie Narodu” nadaje Minister Spraw Wewnętrznych.

§ 3. 1. Utrata odznaki „10 Lat w Służbie Narodu” następuje na skutek skazania na karę utraty praw publicznych i obywatelskich praw honorowych.

2. Minister Spraw Wewnętrznych może pozbawić odznaki „10 Lat w Służbie Narodu” w razie:

- 1) zwolnienia ze służby w trybie dyscyplinarnym (rozwiązania umowy o pracę z winy pracownika bez wypowiedzenia),
- 2) stwierdzenia, że nadanie odznaki nastąpiło w wyniku wprowadzenia w błąd, albo gdy osoba wyróżniona dopuściła się uprzednio czynu, wskutek którego jest niegodna odznaki.

§ 4. Minister Spraw Wewnętrznych wyda w drodze zarządzenia regulamin odznaki „10 Lat w Służbie Narodu”, w którym określi szczegółowe zasady i tryb jej nadawania, opis i wzór odznaki, sposób jej noszenia oraz wzór dokumentu stwierdzającego nadanie odznaki.

§ 5. Koszty związane z nadawaniem odznaki pokrywane będą z budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

113

UCHWAŁA Nr 83 RADY MINISTRÓW

z dnia 15 marca 1962 r.

w sprawie urządzeń do zbiorowego zaopatrywania ludności w wodę na terenie gromad.

Na podstawie art. 4 ust. 5 i art. 6 ust. 5 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o zaopatrywaniu ludności w wodę (Dz. U. Nr 11, poz. 72) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. W rozumieniu niniejszej uchwały:

- 1) „urządzenie” bez bliższego określenia — oznacza urządzenie do zbiorowego zaopatrywania ludności w wodę,

- 2) „urządzenie kompleksowe” bez bliższego określenia — oznacza urządzenie do zbiorowego zaopatrywania w wodę ludności oraz jednostek gospodarczych dla ich celów wytwórczych i innych, którego budowa jest realizowana ze środków własnych ludności i ze środków tych jednostek,

- 3) „zrzeszenie realizujące budowę” — oznacza zrzeszenie powołane do budowy (rozbudowy, odbudowy) i eksploatacji urządzeń (np. spółkę wodną, kółko rolnicze),
- 4) „budowa” bez bliższego określenia — oznacza zarówno budowę, jak i rozbudowę oraz odbudowę urządzeń,
- 5) „obszary, na których występują niedobory w zakresie zaopatrzenia w wodę” — oznaczają obszary określone w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 marca 1962 r. w sprawie udziału mieszkańców gromad w budowie urządzeń do zbiorowego zaopatrywania ludności w wodę (Dz. U. Nr 18, poz. 76).

§ 2. 1. Państwo zapewnia na zasadach określonych niniejszą uchwałą pomoc organizacyjną w zakresie budowy urządzeń, jak również w ramach przewidzianych na ten cel środków — pomoc materiałową i finansową.

2. Prezydium rad narodowych inicjują i popierają działalność społeczną, zmierzającą do poprawy warunków zbiorowego zaopatrywania ludności w wodę na terenie gromad, ze szczególnym uwzględnieniem obszarów gospodarczo zaniedbanych, jak również obszarów objętych programami intensyfikacji i koncentracji produkcji rolnej, na których występują niedobory w zakresie zaopatrzenia w wodę.

3. Organy do spraw gospodarki komunalnej w porozumieniu z innymi zainteresowanymi organami prezydiów powiatowych rad narodowych ustalają obszary na terenie gromad, na których występują niedobory w zakresie zaopatrzenia w wodę.

§ 3. 1. Dla poprawy zaopatrzenia ludności w wodę na terenie gromad należy przede wszystkim, o ile to jest celowe ze względów ekonomicznych, wykorzystać i udostępnić istniejące urządzenia przez ich adaptację i rozbudowę oraz odbudowę.

2. W razie potrzeby realizacji nowych urządzeń w pierwszym rzędzie należy budować studnie publiczne.

3. Właściwe organy prezydiów rad narodowych powinny dążyć, aby szczególnie na obszarach, na których występują niedobory w zakresie zaopatrzenia w wodę, były budowane urządzenia kompleksowe przy najbardziej celowym wykorzystaniu zasobów wód i środków inwestycyjnych przeznaczonych na budowę.

4. Dla skoordynowania zadań w zakresie budowy urządzeń kompleksowych mających istotne znaczenie dla intensyfikacji produkcji rolnej Ministrowie Gospodarki Komunalnej i Rolnictwa określają szczegółowo zakres i tryb współdziałania w rozwoju tych urządzeń.

Inwestorzy urządzeń.

§ 4. Inwestorami urządzeń mogą być:

- 1) prezydium gromadzkich rad narodowych, a przy inwestycjach o większym zasięgu terytorialnym — również organy do spraw gospodarki komunalnej prezydiów powiatowych rad narodowych,
- 2) zrzeszenia realizujące budowę.

§ 5. 1. Budowę urządzeń z własnych środków ludności prowadzą w zasadzie zrzeszenia realizujące budowę.

2. Zrzeszenia realizujące budowę powinny podejmować budowę w miarę możliwości wspólnie z jednostkami gospodarki uspołecznionej działającymi na terenie gromady (wsi), szczególnie zaś z jednostkami spółdzielczości produkcyjnej, zaopatrzenia i zbytu, mleczarskiej, ogrodniczej oraz innymi jednostkami gospodarki uspołecznionej, jak państwowe gospodarstwa rolne — na podstawie zawartych z nimi umów.

§ 6. 1. Prezydium gromadzkich rad narodowych i organy do spraw gospodarki komunalnej prezydiów powiatowych rad narodowych powinny realizować budowę urządzeń, jeżeli

nie mogą jej prowadzić zrzeszenia realizujące budowę, a w szczególności w przypadkach, gdy budowa ta:

- 1) stanowi naprawę szkody górniczej,
- 2) zabezpiecza przed zniszczeniem istniejące, lecz nieczynne urządzenia,
- 3) jest konieczna z uwagi na bezpieczeństwo publiczne, np. ze względów epidemiologicznych,
- 4) jest szczególnie uzasadniona ze względu na potrzebę zaopatrzenia w wodę ludności w miejscowościach o charakterze uzdrowiskowym, turystycznym albo wypoczynkowym.

2. Prezydium gromadzkiej rady narodowej i organ do spraw gospodarki komunalnej prezydium powiatowej rady narodowej, realizujące budowę urządzenia, powinny zapewnić sobie współdziałanie organizacji społecznych i jednostek gospodarki uspołecznionej działających na terenie gromady (wsi).

Finansowanie budowy urządzeń oraz pomoc finansowa Państwa.

§ 7. 1. Budowa urządzeń powinna być objęta terenowymi wieloletnimi i rocznymi planami inwestycyjnymi.

2. Budowa urządzenia powinna być wykonywana w zasadzie jako zadanie inwestycyjne realizowane w ramach czynów społecznych, ustalone w rocznych planach gospodarczych. W realizowaniu inwestycji przy udziale czynów społecznych stosuje się przepisy niniejszej uchwały oraz przepisy uchwały nr 366 Rady Ministrów z dnia 20 września 1961 r. w sprawie czynów społecznych oraz pomocy Państwa w ich organizowaniu i realizacji (Monitor Polski Nr 80, poz. 333), z wyjątkiem § 3 ust. 1 i 2 oraz § 11 ust. 4.

3. W przypadkach wynikających np. z rozmiarów inwestycji urządzenia, jej znaczenia gospodarczego lub przeważającego udziału środków państwowych w jej realizacji, prezydium rady narodowej jest w szczególności zobowiązane do włączenia budowy do swojego planu inwestycyjnego. W razie zwolnienia limitów i środków w wyniku udziału czynu społecznego w realizacji zadań objętych planem inwestycyjnym, limity te i środki powinny być przeznaczone na budowę analogicznych urządzeń w gromadach.

4. Prezydium wojewódzkich rad narodowych określają w rocznych planach gospodarczych wysokość celowej dotacji (§ 11) na budowę urządzeń z podziałem na poszczególne powiaty, a prezydium powiatowych rad narodowych wyodrębniają w rocznych planach gospodarczych z podziałem na poszczególne gromady.

5. Prezydium powiatowych i gromadzkich rad narodowych określają w rocznych planach gospodarczych zadania rzeczowe w zakresie budowy urządzeń.

§ 8. 1. Budowa urządzeń może być realizowana:

- 1) ze środków własnych ludności (w tym również ze środków zrzeszeń realizujących budowę), z funduszy gromadzkich i ze środków przekazanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej jako udziały w kosztach budowy,
- 2) ze środków budżetowych rad narodowych, a mianowicie z dotacji celowych przewidzianych na realizację urządzeń w narodowych planach gospodarczych i ze środków na popieranie czynów społecznych oraz ze środków Państwowego Zakładu Ubezpieczeń.

2. Budowa urządzeń prowadzona przez zrzeszenia realizujące budowę może być finansowana z następujących źródeł:

- 1) ze środków własnych tych zrzeszeń, w szczególności z udziałów pieniężnych i świadczeń w naturze, wnoszonych przez ich członków na cele budowy w myśl sta-

tytu lub uchwał walnych zebrań, z dochodów z imprez i przedsięwzięć gospodarczych,

- 2) z wpłat pieniężnych i świadczeń w naturze mieszkańców gromad, stosownie do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 marca 1962 r. w sprawie udziału mieszkańców gromad w budowie urządzeń do zbiorowego zaopatrywania ludności w wodę,
- 3) z udziałów pieniężnych i w naturze wniesionych przez jednostki gospodarki uspołecznionej, które będą korzystały z urządzeń (art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o zaopatrywaniu ludności w wodę — Dz. U. Nr 11, poz. 72),
- 4) z subwencji jednostek spółdzielczości zaopatrzenia i zbytku, mleczarskiej, ogrodniczej i innej lub innych jednostek gospodarczych i społecznych,
- 5) z dobrowolnych ofiar i świadczeń,
- 6) z dotacji ze środków budżetowych rad narodowych, w szczególności z celowej dotacji budżetowej ze środków przewidzianych na budowę urządzeń w narodowych planach gospodarczych oraz dotacji ze środków przeznaczonych na popieranie czynów społecznych,
- 7) z dotacji ze środków funduszu gromadzkiego, przeznaczonych na budowę urządzeń na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b) ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o funduszu gromadzkim na niektóre cele miejscowe (Dz. U. Nr 17, poz. 73) oraz ze środków uzyskanych z wpływów z mienia gromadzkiego,
- 8) z dotacji Państwowego Zakładu Ubezpieczeń.

3. Budowa urządzeń realizowana przez prezydium gromadzkich rad narodowych i organy do spraw gospodarki komunalnej prezydium powiatowych rad narodowych może być finansowana z następujących źródeł:

- 1) ze środków budżetowych rad narodowych, a w szczególności z celowej dotacji budżetowej przewidzianej na budowę urządzeń w narodowych planach gospodarczych,
- 2) ze środków funduszu gromadzkiego przeznaczonych na budowę urządzeń na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b) ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o funduszu gromadzkim na niektóre cele miejscowe oraz ze środków uzyskanych z wpływów z mienia gromadzkiego,
- 3) ze środków przewidzianych w ust. 2 pkt 3, 4, 5 i 8,
- 4) ze środków uzyskanych w ramach czynów społecznych,
- 5) ze środków przeznaczonych na odbudowę urządzeń w związku z naprawą szkody górniczej.

4. Zrzeszenia realizujące budowę mogą korzystać ze środków wymienionych w ust. 2 pkt 2 i 3 oraz z dotacji celowych przewidzianych na budowę urządzeń tylko w przypadku, gdy posiadają osobowość prawną.

5. Środki wymienione w ust. 2 pkt 6 i ust. 3 pkt 1 nie mogą być użyte na pokrycie kosztów budowy połączeń domowych lub zakładowych oraz instalacji wewnętrznej w obiektach poszczególnych osób i jednostek gospodarczych korzystających z urządzenia.

§ 9. Jednostki gospodarki uspołecznionej uczestniczą w kosztach budowy urządzenia w stosunku do ilości wody niezbędnej na pokrycie ich potrzeb (art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o zaopatrywaniu ludności w wodę). W razie nieuzgodnienia wysokości udziału pomiędzy inwestorem realizującym urządzenie a jednostką gospodarki uspołecznionej — wysokość udziału ustala na wniosek inwestora organ do spraw gospodarki komunalnej prezydium wojewódzkiej rady narodowej w porozumieniu z organem lub organizacją nadrzędną (nadzorującą) nad tą jednostką.

§ 10. 1. Kółka rolnicze mogą udzielać subwencji na budowę urządzeń:

- 1) ze środków wygoszparowanych w ramach działalności gospodarczej i społecznej,
- 2) z Funduszu Rozwoju Rolnictwa — z części nie zastrzeżonej na mechanizację rolnictwa.

2. Powiatowe związki kółek rolniczych mogą udzielać subwencji na budowę urządzeń z Funduszu Rozwoju Rolnictwa z części pozostającej do ich dyspozycji, jeśli rozmiar inwestycji wymaga pomocy, a środki Funduszu Rozwoju Rolnictwa nie zostały przeznaczone w całości na realizację innych zadań.

3. Subwencje (ust. 1 i 2) są udzielane pod warunkiem, że wykorzystanie ich niezgodnie z przeznaczeniem albo nierozpoczęcie lub przerwanie działalności inwestycyjnej przed osiągnięciem celu, na który przyznano subwencję, uprawnia kółka rolnicze lub powiatowy związek kółek rolniczych do żądania jej zwrotu.

§ 11. 1. Celowa dotacja budżetowa powinna być przeznaczona przede wszystkim na pomoc przy odbudowie nieczynnych urządzeń i przy budowie uzasadnionej szczególnie okolicznościami, jak zanik wody na terenie wsi, znaczna odległość źródeł wody od zabudowań mieszkalnych i gospodarczych itp.

2. Wysokość celowej dotacji budżetowej (ust. 1) dla poszczególnych inwestycji ustalają organy gospodarki komunalnej prezydium powiatowych rad narodowych biorąc pod uwagę lokalne warunki techniczne oraz stan finansowy organizacji inwestujących.

3. Celowa dotacja budżetowa (ust. 1) na budowę urządzeń prowadzonych przez zrzeszenia realizujące budowę powinna być przeznaczona na pokrycie kosztów:

- 1) dokumentacji projektowo-kosztorysowej,
- 2) budowy, odbudowy i adaptacji ujęcia wodnego oraz urządzeń do uzdatnienia wody,
- 3) nadzoru technicznego nad budową urządzeń

4. Na inne elementy budowy urządzeń celowa dotacja budżetowa (ust. 1) może być udzielona w wyjątkowych przypadkach przy pełnym zabezpieczeniu pokrycia kosztów wymienionych w ust. 3.

5. Celowa dotacja budżetowa (ust. 1) może być wyłącznym źródłem pokrycia kosztów budowy urządzeń, gdy inwestorem jest prezydium gromadzkiej rady narodowej lub organ do spraw gospodarki komunalnej prezydium powiatowej rady narodowej i tylko w następujących przypadkach:

- 1) przy odbudowie zniszczonych i nieczynnych urządzeń, której nie podejmuje zrzeszenie realizujące budowę — w zakresie robót zabezpieczających urządzenia przed dalszą dekapitalizacją lub dewastacją,
- 2) na podstawie uchwały prezydium wojewódzkiej rady narodowej przy budowie nowych urządzeń uzasadnionej szczególnie okolicznościami i w zasadzie przy udziale mieszkańców gromady (wsi, kilku wsi) w świadczeniach w naturze.

§ 12. 1. Rada narodowa może w planach rocznych zwiększać kwotę pomocy udzielonej z celowej dotacji budżetowej (§ 11) przewidzianej na dany rok, ze środków przeznaczonych w budżetach rady na popieranie czynów społecznych. W takim wypadku wysokość pomocy Państwa stanowią łączne środki z tych dotacji.

2. Dotacja jest przyznawana zrzeszeniom realizującym budowę, pod warunkiem że wykorzystanie jej niezgodnie z przeznaczeniem albo nierozpoczęcie lub przerwanie dzia-

łałości inwestycyjnej przed osiągnięciem celu, na który przyznano dotację, uprawnia prezydium rady narodowej do żądania jej zwrotu.

§ 13. 1. Dotacje Państwowego Zakładu Ubezpieczeń powinny być udzielane przede wszystkim na budowę urządzeń na obszarach, na których występują trwałe niedobory w zakresie zaopatrywania w wodę lub system zabudowy wsi i budownictwo nieogniotrwałe stanowi szczególne niebezpieczeństwo pożarowe albo wykorzystywanie wód powierzchniowych dla celów gospodarczych powoduje choroby inwentarza żywego.

2. Dotacja Państwowego Zakładu Ubezpieczeń powinna być udzielona w takiej wysokości, aby pokryła co najmniej wzrost kosztów związanych z zainstalowaniem niezbędnych urządzeń dla potrzeb przeciwpożarowych, i nie może być przy budowie wodociągów większa niż 50% kosztów nabycia materiałów i robocizny fachowej według zatwierdzonego kosztorysu całości inwestycji.

§ 14. Zebranie członków zrzeczenia realizującego budowę uchwała po zatwierdzeniu założeń inwestycji plan pokrycia finansowego budowy urządzenia. Zrzeczenie realizujące budowę składając plan ten do zatwierdzenia prezydium powiatowej rady narodowej załącza deklarację o odpowiedzialności cywilnej w razie zrezygnowania z inwestycji i narażenia prezydium powiatowej rady narodowej na zbędne koszty. Po zatwierdzeniu planu i zebraniu przez zrzeczenie realizujące budowę udziałów w kosztach realizacji zadania inwestycyjnego plan ten stanowi podstawę do zlecenia opracowania projektu inwestycji.

§ 15. 1. Zrzeczenie realizujące budowę jest obowiązane otworzyć w banku finansującym inwestycje oddzielny rachunek, na który są przekazywane środki zebranych ze wszystkich źródeł finansowych na realizację urządzenia.

2. Bankiem finansującym budowę urządzeń prowadzoną przez zrzeczenie realizujące budowę jest Bank Rolny.

3. Przekazanie dotacji i subwencji na rzecz zrzeczenia realizującego budowę może być dokonane na jego rachunek w banku w całości lub w części zależnie od harmonogramu realizacji planowanych robót.

4. Zrzeczenie realizujące budowę jest obowiązane prowadzić książki rachunkowe wpląt i wypłat oraz utrzymywać w porządku dokumenty.

5. Zrzeczenia realizujące budowę mogą zatrudniać fachowych pracowników służby inwestycyjnej dla realizacji urządzeń za wiedzą prezydium powiatowej rady narodowej, a w razie korzystania z finansowej pomocy Państwa — za zgodą tego prezydium.

6. Minister Finansów ustali zasady i tryb przekazywania przez jednostki państwowe i organizacje spółdzielcze środków finansowych (dotacji budżetowych, dotacji Państwowego Zakładu Ubezpieczeń, subwencji i innych), przeznaczonych na pomoc w budowie urządzeń, na konta właściwych zrzeczeń realizujących budowę.

§ 16. 1. Prezydium powiatowych rad narodowych zapewniają dla celów budowy urządzeń dokumentację prawną, założenia projektowe, projekt inwestycji oraz nadzór inżynierski nad budową.

2. Koszty opracowania założeń i projektów inwestycji (ust. 1) są pokrywane ze środków budżetowych powiatowych rad narodowych, przy czym koszty projektów inwestycji pokrywa się ze środków przeznaczonych na opracowanie projektów inwestycyjnych przyszłych okresów.

3. Koszt studziennego wiercenia próбно-eksploatacyjnego, stanowiącego element trwałego rozwiązania projektowego, może być pokryty również z celowej dotacji budżetowej.

§ 17. 1. Zaopatrzenie materiałowe dla budowy urządzeń powinno być uwzględnione w krajowych bilansach zaopatrzenia materiałowego dla potrzeb planu inwestycyjnego.

2. Budowa urządzeń podejmowana przez zrzeczenie realizujące budowę, objęta terenowym planem inwestycyjnym, korzysta na równi z inwestycjami rady narodowej z zaopatrzenia materiałowo-technicznego przeznaczonego na cele pozarynkowe po cenach zaopatrzeniowych.

3. Instalacje wewnętrzdomowe oraz doprowadzające wodę z urządzenia do budynków poszczególnych osób i jednostek nie będących państwowymi jednostkami organizacyjnymi są wykonywane z materiałów przeznaczonych na cele zaopatrzenia rynkowego. Prezydium rad narodowych zapewniają zaopatrzenie rynku przez aparat handlu w potrzebne do tych celów materiały i urządzenia techniczne.

4. Przy budowie sieci wodociągowej w gromadach należy stosować przede wszystkim rury azbesto-cementowe.

§ 18. 1. Prezydium wojewódzkich rad narodowych zapewniają wykonawstwo techniczne dla urządzeń, których budowę prowadzą zrzeczenia realizujące budowę, wykorzystując do tych celów szczególnie przedsiębiorstwa lub inne zespoły wykonawstwa technicznego, specjalizujące się w robotach na terenach wiejskich.

2. Prezydium powiatowych rad narodowych zapewniają pomoc techniczną i fachowy nadzór inwestycyjny zrzeczeniom realizującym budowę urządzeń systemem gospodarczym oraz zorganizują techniczną pomoc remontowo-awaryjną i fachowy nadzór techniczno-eksploatacyjny nad tymi urządzeniami.

3. Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej określi zakres pomocy wykonawstwa technicznego resortu rolnictwa dla urządzeń, których budowę prowadzą zrzeczenia realizujące budowę. Pomoc ta będzie udzielana przez Zjednoczenie Przedsiębiorstw Zaopatrzenia Rolnictwa w Wodę oraz zgrupowane i skoordynowane przez nie przedsiębiorstwa wykonawstwa technicznego i remontowego.

4. Minister Oświaty zapewni na wniosek Ministra Gospodarki Komunalnej przygotowanie w zakresie szkolnictwa zawodowego niezbędnych kadr fachowych w dziedzinie eksploatacji i konserwacji urządzeń.

§ 19. Prezydium rad narodowych zapewnią potrzebną pomoc techniczno-organizacyjną w uzdatnianiu wody w istniejących zbiorowych i indywidualnych urządzeniach do zaopatrywania w wodę.

§ 20. Minister Gospodarki Komunalnej podejmie współpracę z instytucjami naukowymi, działającymi w zakresie higieny wsi i zaopatrzenia w wodę (Instytut Medycyny Pracy i Higieny Wsi, Instytut Melioracji i Użytków Zielonych, Instytut Gospodarki Wodnej i inne), w celu wykorzystania ich doświadczeń w dziedzinie poprawy zaopatrzenia wsi w wodę.

§ 21. Prezydium powiatowych rad narodowych zapewnią dla celów budowy urządzeń i ich eksploatacji poradnictwo prawne, organizacyjne, techniczno-materiałowe, ekonomiczno-finansowe oraz koordynację inicjatyw społecznej ludności wiejskiej z działalnością jednostek społeczno-gospodarczych w dziedzinie poprawy warunków zaopatrzenia wsi w wodę lub budowy odpowiednich urządzeń, jak również

koordynację prac społecznych, podejmowanych w tym zakresie, z zadaniami ustalonymi w terenowych planach gospodarczych.

Utrzymanie i eksploatacja urządzeń.

§ 22. 1. Urządzenia powinny być w zasadzie utrzymywane i eksploatowane przez inwestora, który prowadził ich budowę. Inwestor może prowadzić eksploatację sam bądź też zlecić ją fachowym jednostkom gospodarczym. Urządzenia, których budowę prowadziło zrzeczenie realizujące budowę nie posiadające osobowości prawnej, utrzymuje i eksploatuje biuro gromadzkiej rady narodowej. Przy eksploatacji urządzeń należy dążyć do zapewnienia ich rentowności.

2. Prezydium gromadzkiej rady narodowej może na wniosek zrzeczenia realizującego budowę przejąć od niego utrzymanie i eksploatację urządzenia.

3. Urządzenie do zaopatrywania w wodę, użytkowane przez jednostkę gospodarki uspołecznionej, zostanie przekazane w trybie ustalonym obowiązującymi przepisami prezydium gromadzkiej rady narodowej w razie stwierdzenia przez organ do spraw gospodarki komunalnej prezydium wojewódzkiej rady narodowej w porozumieniu z organem lub organizacją nadrzędną nad jednostką gospodarki uspołecznionej, że nie utrzymuje ona i nie eksploatuje należycie urządzenia.

4. Na wniosek spółki wodnej, kółka rolniczego lub innego zrzeczenia powołanego do utrzymania urządzeń, lub jednostki gospodarki uspołecznionej, które zamierzają eksploatować urządzenie, prezydium gromadzkiej rady narodowej może przekazać im utrzymanie i eksploatację własnego

urządzenia, jeżeli gwarantują one prawidłowe utrzymanie i eksploatację techniczną tego urządzenia.

5. Z wody pochodzącej z urządzeń do zbiorowego zaopatrywania ludności w wodę oraz z nadwyżek wody z urządzeń jednostek gospodarki uspołecznionej, które zostały zobowiązane do odstępowania tych nadwyżek na cele zaopatrywania ludności (art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o zaopatrywaniu ludności w wodę), mogą korzystać wszystkie osoby zamieszkałe na terenie gromady (wsi).

6. Nadzór nad prawidłowym utrzymywaniem i eksploatacją urządzeń należy do organów do spraw gospodarki komunalnej prezydentów rad narodowych.

§ 23. 1. Urządzenia powinny mieć zapewniony stały dozór, wykonywany przez osobę wyznaczoną przez eksploatującego urządzenie i działającą w ramach ustalonych dla niej instrukcji.

2. Urządzenia powinny mieć zapewnioną stałą bieżącą konserwację i remonty dla utrzymania nieprzerwanej dostawy wody i odpowiedniej jej jakości.

Przepisy końcowe.

§ 24. Minister Gospodarki Komunalnej i prezydium wojewódzkich rad narodowych w porozumieniu z Ministrem Finansów zapewnią środki konieczne do realizacji zadań objętych niniejszą uchwałą.

§ 25. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

114

UCHWAŁA Nr 88 RADY MINISTRÓW

z dnia 16 marca 1962 r.

w sprawie przekazania Prezesowi Rady Ministrów i ministrom niektórych uprawnień Rady Ministrów, wynikających z kodeksu postępowania administracyjnego.

Na podstawie art. 188 kodeksu postępowania administracyjnego Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Wynikające z kodeksu postępowania administracyjnego uprawnienia Rady Ministrów, jako organu wyższego stopnia i organu naczelnego w stosunku do prezydentów rad narodowych, przekazuje się — z zastrzeżeniem przepisu § 2 — ministrom (kierownikom urzędów centralnych), właściwym ze względu na przedmiot sprawy.

§ 2. 1. Przewidziane w art. 159 pkt 2 kodeksu postępowania administracyjnego uprawnienia Rady Ministrów do rozpatrywania skarg, dotyczących wykonywania zadań lub działalności prezydentów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw), przekazuje się:

- 1) w zakresie spraw indywidualnych, nie wyłączając spraw osobowych — ministrom (kierownikom urzędów centralnych) właściwym ze względu na przedmiot sprawy,
- 2) w zakresie innych spraw — Prezesowi Rady Ministrów.

2. Prezes Rady Ministrów rozpatruje ponadto skargi w sprawach wymienionych w ust. 1 pkt 1, w których prezydium rady narodowej z mocy przepisu prawa działa za zgodą lub w porozumieniu z właściwym ministrem (kierownikiem urzędu centralnego).

§ 3. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz właściwym ministrom i kierownikom urzędów centralnych.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*